Ч. 28 Второк 7 (19) лютого 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостовах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи краєві.

(Підпиранє промислу краєвого).

Послідна Вистава львівска виказала наглядно, що наш промисл краєвий в послідних роках підніс ся значно і може нині в многих галузях конкурувати успішно з виробами заграничними. Нині треба нашому промислови лиш підпори і охорони зі всіх сторін, щоби він міг устояти ся супротив часто трудної конкуренциї з продукциєю заграничною і розвивати ся чим раз сильнійше. Маючи то на оці комісия краєва для справ промислових, ухвалила на внесенє свого члена, інжиніра А. Солтиньского, удати ся до Виділу краєвого в просьбою о підпору в двоякім напрямі: по перше, щоби у всіх зарядженях і умовах, відносячих ся до виконуваня робіт публичних зі сторони Виділу краєвого, виділів повітових, зарядів міст і взагалі всіх орґанів автономічних, застеріґано, о скілько то дасть ся, першеньство промисловцям і рукодільникам краєвим; по друге, щоби Виділ краєвий домагав ся у властивій дорозі переданя якоїсь части робіт, відносячих ся до заосмотреня ц. і к. армії промисловцям і рукодільникам краєвим, специяльно же не лиш доставы обуви, але також достави легких возів, возів санітарних, упряжи для коний, коців, полотен, і взагалі тих предметів, котрі при нинїшнім стані промислу в краю, можуть бути легко виконані з краєвих материялів і краєвими силами.

Справу достави для армії залагоджено, як звістно, ухвалою Сойму на внесенє пос. Михальского, а справу достави для властий автономічних постановив Виділ краєвий управильнити в дусі бажань, висказаних краєвою комісиєю для справ промислових.

Виділ краєвий вислав в тій справі окружник до всїх виділів повітових, в котрім підніс, що в кождій концесиї, виданій правительством на яку небудь зелїзницю, знаходить ся від кільканайцяти літ слідуюча постанова: „Всякі материяли будівельні, шини і які небудь части складові зелїзниць, всї вози і льокомотиви, також ціле уряджене зелїзниць треба справляти в державі, взглядно в заведенях краєвих. Міністерство торговлї може призволити на виїмки з тої постанови, коли буде доказано, що заведеня краєві можуть виконати ті достави лиш в услівях значно менше користних зі взгляду на ціну, якість і час в порівнаню з заведенями заграничними.

Виділ краєвий підносить, що тої постанови придержують ся дуже строго, а з того такий успіх, що нині будують ся і вивіновують ся зелїзниці виробами виконуваними в монархії, а не заграничними, а то впливає також і на відносини промислові краю, котрий доставляє вже також зелїзницям всіляких виробів. Розваживши той стан річи, Виділ краєвий думає, що коли-б анальоґічна постанова була уміщена також в розпорядженях і умовах, відносячих ся до робіт публичних, виконуваних на припорученє і під зарядом властий автономічних в краю, причинило би ся то без сумнїву до розбудженя і скріпленя промислу краєвого в неоднім напрямі. Маючи то на взглядї, Виділ краєвий ухвалив, що на будуче у всїх умовах і порученях відносячих ся до робіт публичних, котрі мають бути виконані коштом скарбу краєвого, треба уміщати відповідну постанову, маючу на оці охорону виробів промислу краєвого і даючу їм першеньство перед виробами позакраєвими.

О тій своїй ухвалі повідомив Виділ краєвий маґістрати міста Львова і Кракова, маґістрати 30 більших міст, обнятих законом громадским з 1889 р. і всі виділи повітові, з завізванем, щоби у всїх умовах і порученях, відносячих ся до робіт публичних, котрі мають бути виконані тими властями автономічними, уміщали постанову, маючу на оці охорону виробів промислу краєвого і даючу їм першеньство перед виробами позакраєвими. — Можна мати надію, що не лиш внаслідок повисшої ініциятиви урядової, але також з ініциятиви приватної збільшать ся змаганя до охорони і підпираня промислу краєвого і що то буде найкрасшим плодом діла тої доносимости, яким була загальна Вистава краєва.

Допись.

З Сокальщини.

(Средство до борби против неморальности).

У відповіди на статию поміщену в ч. 280 „Народ. Часописи“ з дня 17 (29) грудня 1894 р. під заголовком „Борба против неморальности“, подано дуже важний лік, котрого жадна аптика не посїдає, а котрє власне в нашім селї було уживане против тої хороби, якою есть неморальність. Отже, коли ласка прошу послухати:

Перед двайцяти роками трафлялось в нашім селї рік-річно по кілька „завиток“. А яка була причина того? — Піятика, гулятика по коршмах, зимою вечерниці, ба, а цїлим лїтом

---

21)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСИСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

10.

Ляйвльова ферма.

Там, де пильна рука чоловіка ледви що проложила собі серед буйної ростні маленьке, вільне місце, а величезні дерева сусідні, що неподвижно сторчали в гору, все ще так виглядали, як би лиш до якогось часу терпіли посеред себе ту дрібну роботу цивілїзацийну, але їх вже брала таки не мала охота кинутись на ту роботу цілою своєю довготою, цілою вагою; — там де порались і працювали рухливі і запопадливі люди, сильні мужчини і ніжні жінки, а веселі крики з уст любеньких і сердечних діточок лунали серед сьвятого спокою лїсової глуші; — де півень на досьвітках дзвінким голосом витав надходячу днину і де ластівочка в умисно на то наставленій коробці зробила собі гніздочко та старала ся тепер всякими способами виучити літати свою непорадну жовтодзьобу дітвору; але де також сувались по ночах вовки попід частоколи, а пантери і дикі коти полошили і пуджали нераз домашний товар, де не рідко можна було побачити, як пасе ся олень серед стада худоби, і де тихим вечером медвідь аж за надто часто волочив ся по полях, засїяних кукурузою: там пригорнув ся був таки аж до самого зеленого лїса, як на таку сторону таки хороший і догідно побудований, подвійний двірок. Єго окружали доокола високі і рівні частоколи, а до того мав він ще й всяку вигоду, на яку лиш може здобути ся чоловік серед такої пустари.

Перед тим двірком сидів на недавно що зрубаній колоді, котру тут, видко, умисно на то прикотили, сивий як голуб, але ще дужий і здоровий дїдусь, котрого повнє, румяне лице і веселі, ясні очи виділи вже певно більше як шістдесять разів вертаючу і минаючу весну, а мимо того ще й тепер споглядали весело і моторно на красне житє. Дїдусь сидів простоволосий, а біле як сніг волосе звисало ему близкучими кучерами на опалений карк. Він мав на собі вовняний фрак такої барви, як би хтось обсипав его перцем і солию, такі самі штани і синю бавовняну камізельку та біленьку сорочку, але ноги у него були — босі. Але видко, що москіти, котрих там було досить богато, не дуже тяли его ноги, бо дїдусь, що держав в руці червону, шовкову хустку, щоби робити собі нею прохолоду, лиш деколи обганяв ся нею від них а тоді навіть і не глянув на ноги.

Недалеко, бо лиш кілька кроків від него, стояв другий, але вже значно молодший мужчина і порав ся коло сьвіжо убитого оленя, котрого патрошив. Олень був повішений за задні ноги на дереві, а коло него лежав великий, чорний, новофундляндский пес з білими грудьми і ногами та брунатними смугами на варґах і понад очима, як у американьских браків[1]; він дивив ся своїми розумними і щирими очима так уважно, як коли-б ему ніби то ані на гадку не приходило докучати своему панови якоюсь жебраниною, а лиш сама робота звертала цїлу его увагу на себе.

Молодий мисливий, котрого шкірянна сорочка мисливска, що він еї скинув з себе, лежала на земли, був зовсім так убраний, як уби-

---

[1]) Брак (brak, bracke), слово уживанє в німецкій і англійскій мові, означає окрему породу гончих псів, котрі гонять зьвірину, даючи при тім знати радістним, уриваним гавканем. Американьских браків уживано давнїйше до троплення убийників, або утїкаючих муринів. — Новофундляндский пес творить окрему породу великих псів з рода т. зв. псів-сторожів. Він відзначає ся головно тим, що межи пальцями має плавки (болонки, як н. пр. у гуски або качки) і любить дуже воду та може довго по нїй плавати. Під опікою такого пса можна безпечно лишити дитину над водою, бо він не дасть їй утопити ся. Первістною вітчиною того пса есть Нова Фундляндия, великий остров коло північно-всхідного побережа Америки; звідси і назва того пса, але тепер есть там вже мало псів з тої породи.

„нічліги“, на котрі хлопці спільно їздили з дівчатами. А що найважнійше було то, що наші люди, замість посіщати Дім Божий всїма силами старали ся єго обминати. Літа минали, а на то майже ніхто не зважав, бо не було кому. Саме в тих роках помер в нашім селі старенький наш сьвященик. Внедовзі прибули до нас новий, молодий сьвященик (котрого імени не хочу подавати), а з ними прибуло і щастє в наше село. Они то винайшли той дуже важний лік против тої страшної хороби, якою есть неморальність в народі. Отже оно було таке: Насамперед запровадили они в селї братство тверезости, бо пiятика то найважнійша причина віддаленя ся людий від Бога і церкви. Дальше заказали остро забави з музикою по коршмах, а дівчатам заказали їздити з кіньми на нічліги. А що найважнійше, було то, що своєю просьбою та грозьбою старали ся всіма силами, щоби всї люди (з виїмкою хорих) ходили до церкви на кожде богослужене, слухали науки, сповідали ся і причащали ся. І дійстно удало ся їм все то як найлучше. По тому відбула ся у нас місия духовна, котра причинила ся до цілковитого викоріненя в нашім селї сеї так тяжкої хороби.

А нинї, рано і вечером дякую Господу Богу за Єго ласку небесну і могу сьміло повеличати ся перед цілим сьвітом, що від кількох вже лїт і чутки нема, щоби в нашім селї трафляло ся щось подібного, неморального. Отже то есть той лік против неморальности і повтаряю ще раз, що крім наведеного тут средства до борби против неморальности не знайде ся нїгде нїякого, бо бутьте певні, що доки не устануть цілком по сільских коршмах всякі гулятики і пiятики, доки не устануть по селах вечерницї, доки не устануть волоченя ся дівчат по вечерах та весїлях, а що найважнійше, доки нарід не буде радо горнути ся до Дому Божого, не буде часто слухати науки, сповідати ся і причащати ся, — доти певно не устане неморальність серед нашого народу по селах. Наконець всім повстаючим до тої борби против неморальности з щирого серця желаю: Боже поможи!

Селянин з Сокальщини.

(Слївце від Редакциї: Вп. Дописуватель нехай нам вибачить ласкаво, що вступних єго слів до сеї дописи не поміщаємо; причина того тая, що не хочемо писати хвальби задля себе самих — не може задля якоїсь удаваної скромности, але з засади, котрої придержуємо ся, а котра каже: Роби так, як тобі каже твій розум і твоя совість, а люди нехай судять, як хотять. Однакож не можемо поминути мовчки одної гадки, киненої у вступних словах до сеї дописи. Вп. Дописуватель, порівнуючи всілякі часописи з собою, каже: „Одна учить, як поле гноїти“ — а на то зараз відповідає: „...наш бідний хлібороб, котрий посїдає тих пару моргів поля, вже й сам знає, як коло него ходити, щоби єму збіже добре родило ся; тож не потребує жадних порад, за котрі мусів би ще гроші давати“. — Ми з сим поглядом не годимо ся і постараємо ся незадовго розібрати близше сю гадку в части господарскій і дати на ню відповідь).

Перегляд політичний.

Стан здоровля Найдост. Архікн. Альбрехта погіршив ся; болї в лївій части легких збільшили ся, недужий дістав сильного кашлю і плює кровю. Оглядини лікарскі виказали, що запалене легких розширило ся вже й на горішну часть лївого крила та захопило й опону легкову. Стан недужого есть взагалі небезпечний і катастрофа невиключена. Зачувати, що Є. Вел. Цїсар виїхав вже з Кап Ст. Мартен до недужого до Арко.

Молодочех Ратай виступив з клюбу молодоческих послів соймових, а в письмі висланім до президиї клюбу заявив, що не годить ся з гадкою своїх товаришів що-до справи загального і рівного права виборчого, котрого ухвалене зашкодило би середному станови, особливо же рільникам. Ратай есть предсїдателем ческого союза селяньского і має у ческих рільників велике поважанє.

Словеньскі посли, що виступили із стирийского сойму, постановили зробити складку, з котрої на памятку 50-літного ювилея панованя цїсарского мають бути утворені стипендиї для словеньских слухачів університету, що задумують вступити до правительственої служби.

В Петербурзї розійшла ся в дипломатичних кругах чутка, що міністром для справ заграничних, на місце померлого Гірса, має стати ґр. Іґнатєв. Здає ся однакож, що як всї инші так і ся чутка есть лишь простою комбінациєю без значіня.

Хіньска залога, яка ще держала ся на укріплених островах коло Веі-гаі-веі піддала ся Японцям. Тим способом дістав ся цілий порт в руки Японців а з ним множество всілякої зброї і запасів живности. — Хіньский цїсар змилував ся над своїм віцекоролем Лі-Гунґ-Чанґом і вернув єму не лиш жовтий кафтан але й павине перо. Лї-Гунґ-Чанґ призначений мабуть на посла, котрий має заключити з Японцями мир, позаяк японьске правительство не хотїло з попередними послами вести переговорів.

Новинки.

Львів дня 18 лютого 1895.

— **Краєва Рада шкільна** ухвалила висказати п. Ник. Торосевичеви, властителеви Путятинець і презесови ради повітової в Рогатинї признане і подяку за ревні заходи коло народних шкіл в рогатиньскім повітї; затвердити іменоване о. Анат. Долиньского, греко-кат. пароха в Бродах, на духовного члена окружної ради шкільної в Бродах і іменоване кс. Фр. Войнара, римо-кат. катихита ґімназиї в Ярославі, на такого-ж члена окружної ради шкільної в Ярославі; затвердити в учительскім званю в середних школах Теод. Ербена в станиславівскій ґімназиї і Лавр. Васьковского в ґімназиї в Бохни; іменувати суплентами середних шкіл: Володим. Левицкого при рускій ґімназиї у Львові і Фел. Урбановича в реальній школї у Львові; установити осібних учителів релiґії обох обрядів для 5-клясових шкіл в Чорткові від 1 вересня с. р. і зорґанїзувати від 1 вересня с. р. одноклясові школи: в Майданї, Завою і Слободї небиловскій калуского повіта.

— **В справі рускої ґімназиї в Чернівцях** доносить „Буковина“: Справа основаня рускої ґімназиї, взглядно отвореня руских паралельних кляс при маючій ся в Чернівцях основати низшій німецкій ґімназиї доходять поволи до щасливого кінця. В понеділок дня 11 с. м. відбуло ся в цїли винайденя відповідного місця під будову нового будинку на сю ґімназию засіданє під

рають ся мисливі на заході. Своїм білявим, кучерявим волосєм та синими очима подобав він дуже на якогось чоловіка із заграниці, але з тої пісоньки, яку він посьвистував собі при роботі, відзивала ся анґлійска мова, закрашена трохи західним говором, а то було доказом, що він родив ся і виховав ся в Америцї. Був то Вільєм Кук, зять старого Лявля, що лише-що кілька днів тому назад перенїс ся був знад Фурш ляфав сюди до родичів своєї жінки і мав тепер на гадці завести тут собі свою окрему ферму зараз коло ферми свого тестя. Але тимчасом, заким би станула єго власна хата, котру він задумав собі поставити, мешкав він з своєю малою родиною в комірнім у Ляйвлїв і займав ліву часть згаданого вже подвійного двірка.

Тимчасом в дверох того двірка показала ся як-раз дуже миленька молодичка, єго жінка, з наймолодшою дитинкою на руці, а двоє других білоголових і повнолиціх хлопяток бігало по дворі між пообрубуваними деревами та уганяли за мотилями або дрочились з поважним когутом, котрий кокотаючи з превеликого невдоволеня утїкав великими скоками від малих пустїїв. Аж коли побачив, що не дасть їм ради і та забава вже єму надоїла, вискочив він на частокіл, затріпотав крилами і на велику радість хлопців запіяв з цілої сили.

А то маленьке, що єго мати держала на руках, побачило уганяючих весело братчиків та й собі витягнуло рученята і стало перебирати ніжками та напирало ся конче бавити ся разом з ними.

— Пусти єго Бетсі,[2]) того крикуна на землю! — відозвав ся до неї чоловік сьміючись — пусти єго на землю, хиба не видиш, що він хоче їм помагати?

— Ще собі що зробить — відозвала ся печалива мати — тут і так земля нерівна та повна каміня.

— То дурниця.... нехай хлопець учить ся пізнавати землю.... нехай сам шукає собі дороги; — а мати схилившись з високого порога поклала усьміхаючись малого крикуна на землю і він з великої радости аж закричав на ціле горло. Не чекаючи довго, почав він тепер рачкувати до свого тата, котрий руками кликав єго ід собі.

Але великий, чорний новофундляндець, що доси спокійно сидїв коло свого пана, побіг тепер в підскоках до хлопятка, задер красний, як мітла хвіст та нащурив кудлаті уха, гавкнув кілька разів з цілої сили і хотїв відтак оглядно вхопити дитину за сорочинку, щоби їй помогти лїзти або може таки й принести єї до свого пана.

— Дай єму спокій, Босий — кликнув єго пан сьміючись — дай єму спокій.... Зажди трохи.... хиба ти думаєш, що він і сам не уміє ходити? От дивіть ся на пса!... А то взяла ся того урвителя робота.... він мені таки перевертає дитиною.

Ті слова були таки на правду сказані до пса. Коли псови заказано брати дитину зубами, то він перескочив єї кілька разів, а відтак перехиливши голову на бік і вимахуючи хвостом, почав котити єї ід собі своєю широкою і сильною лабою. Розуміє ся, що немічне дитеня перевернуло ся при тім, але й не гнївало ся за то; противно, оно було раде з тої забавки з своїм незручним товаришем, бо відозвало ся кілька разів голосно і весело, а відтак стало дальше рачкувати до свого батька, аж той наконець підійшов до него і усьміхаючись взяв єго на руки.

— Чуєш, Вільєм — відозвав ся старий, затираючи собі руки з вдоволеня — то знаменита дичина.... саме сало, як того лиш можна собі бажати, тож то буде порібре знаменито смакувати! Таки то було добре, що ти нині ще раз пішов в лози.... я то собі зараз думав, що ти там щось знайдеш.

— Думати, тату, то легко — відозвав ся на то молодий мужчина усьміхаючись та забавляючи дитину. Так то опісля завсїгди говорить ся, а по правді сказавши, коли підходить ся звірину, то чоловік думає собі, що она сидить за кождим корчем, на кождім горбику проти сонця. — Але я за то й люблю підходити дичину. — Нема понад то красшої розривки на цілім божім сьвітї — винявши хиба добрі лови на медведя — і менї здає ся, що я би таки зараз сам став Індиянином, коли-б так....

— Коли-б так було кому за мене сїяти кукурузу та садити солодку барабольку.... може не так? — перебив єму дідусь сьміючись — ой, я то розумію, не робити нїчого, лиш через цілий день волочити ся для приятности по лїсї і зносити до дому красні кусні мяса, то би й менї сподобало ся. Мій синок мав би тепер на що глянути, як би я за молоду не робив був більше нїчого, лиш замащував рушницю. Нї, на то ми тут.... а лихо-ж би взяло ті москіти, так чогось нинї тнуть, як би сказили ся — сказав старий і почав рапавими підошвами розтирати собі мало що делікатнїйшу горішну часть голих стіп — на то ми тут призначені, щоби в поті чола працювати на хліб насущний. То значить, що мусимо трудити ся та розщибати собою, щоби на цілий рік було досить кукурузи та солодких бараболь.

— А се що знов такого? — розсьміяв ся Кук і здивований споглянув на старика — ви

---

[2]) Бетсі=Єлисавета, Гальшка.

проводом радника прав. Маґнера, в котрім взяли участь краевий інспектор Тумліърж, старший радник будівництва Павловский, радник міский Вацль і міский будівничий Біркенталь. Рішено: 1) Припоручити раді громадскій на будову сеї ґімназиї місце за новим костелом езуїтским в обшарі 3400 кв. метрів; 2) предложити міністерству просьвіти, внесене, щоби, заким буде будинок готовий, помістити нову ґімназию тимчасово в будинку давної семинариї учительской, при улици шкільній (де тепер касарня оборони краевої, так щоби нова низша ґімназия з рускими клясами рівнорядними могла бути отворена вже з слідуючим роком шкільним. При виборі спімненого місця під будову нової ґімназиї була рішаючою обставина, що в сусїдних передмістях найбільшо мешкае Русинів.

— **Скажена вовчиця** появила ся на Забужи в Сокали в ночи з 12 на 13 лютого і тяжко покалїчила четверо людий. В тій справі пишуть з Сокаля: В ночи з 12 на 13 с. м. о 2-ій годинї рано вийшов міщанин Конасевич на подвіре. Під самими дверми стрітив величезного вовка, котрий сполошений наглою появою чоловіка відскочив на бік. Користаючи з того Конасевич сховав ся в комірцї коло хати, ждучи доки вовк не відійде. Жінка Конасевича занепокоена довшою неприсутностию чоловіка, вийшла з хати, не причуваючи небезпечности, щоби поглянути, що стало ся з мужем. Зараз за порогом дому напав еї вовк і заки вспіла кликнути о поміч, вирвав їй долїшну щоку, лице, око і шкіру з голови. На крик надбіг з друком Конасевич а пізнїйше коваль з стрільбою і тим, хоч дуже покалїченим, удало ся відогнати напастника, що перейшов через замерзлий Буг і перебіг через місто Сокаль в сторону Кристинополя, де стрітив его кристинопільский гаевий і по завзятій борбі убив та привіз до Сокаля. Секция переведена на трупі вовчицї, виказала скаженину розвинену в найвисшій степени. Покалїчених Конасевичів, коваля і гаевого, уміщено з початку в сокальскім шпитали, а відтак відвезено їх до Кракова до заведеня дра Буйвіда, де лїчать їх пастерівскою методою.

— **Розбій.** Один гончар з Потилича в повітї равскім розвозив на продаж горцї по ярмарках. Дня 8 жовтня мин. року був на торзї в Пижанковичах і замітив, як коло его воза з горцями крутять ся якісь два волоцюги. Тому, що такі люди не купують горців, бо звичайно їдять з чужих, гончареви не подобало ся їх заглядане. По торзї в Пижанковичах, де уторгував 25 зр., гончар виїхав в ночи до Добромиля, аби решту товару збути. На гостинци в Перемишля до Добромиля коло Трушович напало его чотирох драбів, стягнули з воза, звалили на землю і здерли з груди торбинку, де було 25 зр., уторгованих за горцї. Гончар, чоловік немолодий, бо вже мав звиш 70 лїт, не мав нікого до помочи, тілько малолїтного внука. Оба пізнали між напастниками одного з тих, що в Пижанковичах крутили ся коло воза гончаря. Небавом потім жандарм арештував в недалекій коршмі якогось підозріного чоловіка, що звав ся Зуб, а був родом з Грохович. Він то, як показало ся, був провідником злодіїв, що крали по ярмарках, відпустах та полювали на подорожних по коршмах. Був уже кілька разів караний за крадїж і волокитство. Сими днями судили Зуба в Перемишли. Не признавав ся до нічого і тому спільників не найшли. Его засудили за розбій і крадїж на десять лїт тяжкої вязницї.

— **Князь і донька шевця.** Ми вже доносили коротко, що за пригода стала ся князеви Сгурдзї в Букарештї. Тепер тут пригоду описують довше. Князь Стурдза, син румуньского сенатора, був одинак і мав дістати по батьку кільканайцять мілїонів маетку. Молодий князь, котрий тепер мав тілько 24 роки, пізнав ся тому три роки з донькою шевця, що жив в сусїдстві. Прийшла на сьвіт дитина, котра тепер мае пів року. Родичі князя старали ся всїми силами розлучити сина з донькою шевця, але син довго опирав ся. Вкінци приневолили сина оженити ся з 17-лїтною панною Мариею Кантакузем. Дня 1 лютого молодий князь пообідав з жінкою і шваґром, а на другий день рано поїхав до любки на улици Севастопольскій. Мав свій ключ до мешканя любки, отже отворив хату і війшов тихо. В сусїдній компатї спала тїтка шевцївни, коли нараз почула вистріли за дверми. Коли вбігла до комнати, застала вже тілько два трупи. Мабуть князь і не будив своеї любки, тілько стрілив їй просто в серце, а потім і себе застрілив. Не помогли мілїони, видко князь чув ся нещасливим.

— **Борба з львом.** В Новім Иорку в менажериї була страшна борба поміж усмирителем звірів а африканьским львом. Перед самим представленем лев з Нубії був в недобрім настрою. Усмиритель Вено пробував его утихомирити, але лев вкусив его в ногу. Коли люди зійшлись на представлене, Вено, хоч був тяжко ранений, війшов до клїтки льва. В тій хвили лев кинув ся на него і кинув его на землю. Поміж обома почала ся страшна борба. Слуги менажериї старали ся спасти свого пана, та лев не пускав своеї добичи. Вкінци ударили льва сильно по голові і заголомшили его. Витягнули усмирителя з клїтки, але так тяжко пораненого, що надії на житє не було. При тім люди, що придивляли ся тому, налякали ся дуже; стали пхати ся до дверий і ту знов двое людий в натовпі задушило ся і богато поранило ся.

— **Вінчане.** Дня 16. с. м. відбуло ся в церкві Успенія Пр. Богородицї у Львові вінчане п. Костя Паньківского, директора института сьв. о. Николая з панною Иосифою Федаківною, учителькою рускої школи вправ при женьскій учительскій семинариї у Львові. Молодят повінчав крил. о. Теоф. Павликів.

— **Померли:** др. Фердинанд Кассіна, лїкар у Львові на тиф пятнистий. Набрав ся тифу в зараженных околицях, котрі звиджував. — Іван Цар, складач у Львові в 44 житя. — Стефан Струсевич, агент „Днїстра“ в Судовій Вишни, в 21 роцї житя. — В Перемишли помер сими днями Матій Маруняк-Пискорский ґенерал-майор, син коваля з Яворова, в 68-ім роцї житя.

Телеґрами.

Арко 18 лютого. Вчерашний білетин о станї здоровля Найдост. Архікн. Альбрехта, виданий о 6 год. 30 мінут каже: Обективний стан не змінив ся, недужий тратить хвилево память; дїяльність серця повільна і постепенно ослабае; ослаблене збільшае ся. Нинїшний білетин доносить, що через ніч сили недужого ще більше опустили.

Прага 18 лютого. Вчера роздавано відозви друковані на червонім папери, взиваючі робітників до демонстрациї в справі загального права голосованя, але полїция ще завчасу не допустила до демонстрациї.

— **Конкурс.** Щоби розбудити живійший рух поміж нашими письменниками, часопись „Зоря“ розписуе конкурс на оповіданя, новелї, розправи научні і т. и. Кожда праця мае складатись менче-більше з 2000 вершів друку. До оцїнки праць буде визначена окрема комісия. Праця, узнана за першу, одержить премію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Ті працї будуть по черзї друковані в „Зорі“; кромі сего редакция застерігае собі право друкованя всїх тих праць з поміж надісланих, котрі будуть для „Зорі“ відповідні. Речинець до надсиланя творів назначае ся до 15. н. ст. марта 1895 р. Пізнїйше присланї твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба посилати рекомендовано на адресу: Вп. Кость Паньківский, директор Інституту руского товариства педаґоґічного у Львові, при ул. Театиньскій ч. 19. На кождій працї дае ся знак або число; те саме пише ся і на замкненій коверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, коверту отворить ся; автори неприпятих творів можуть собі відобрати свої працї, вказавши якусь адресу, під котрою мае ся твори звернути. Конкурс рішить ся в першій половині цвітня 1895 р. і результат оголосить ся в „Зорі“ і инших часописях.

Редакция „Зорі“.

Надіслане.

За редакцию відповідае Адам Коцковский

чогось нині таки на добре розбалакали ся.... а звичайно того не любите...

— Ні, синоньку — сказав на то старий — але вам молодим треба від часу до часу промови до розуму і совісти, така наша повинність, такий обовязок, і менї аж лекше, коли можу деколи висказати мою думку а стара не втикне ся до того, бо она завсїгди держить з вами.

— Ох що — відозвав ся Кук — то ви хочете виголосити менї нинї проповідь против польованя? А то знаменито.... аби менї сесе та тото, коли не правду кажу, що то знаменито.

— Та не лиш против польованя — говорив старий дальше, підносячи поволи праву ногу до гори і замахуючись крадьки рукою на москіта, що сїв був ему на великий палець — не лиш против польованя, але й против того, що ви такі безбожні і раз-у-раз клепете — рука вдарила, але москіт, зміркувавши зраду, ще завчасу спас ся бігством — проклята комаха — перебив старий сам собі — також і против тих безбожних проклонів — сказав він зараз по тім знову.

— Ха-ха-ха — відозвав ся Кук тепер до старого — значить ся, що я не повинен вже казати „проклята комаха?“

— От дурниця — замуркотїв Ляйвлї і почіхав ся в то місце, де его укусив москіт — дурниця.... але ось Босий чогось уїдае.... може чи не їдуть наші гості.

Босий схопив ся дійстно в сїй хвили, став вітрити від сторони, як до лїса, а відтак почав голосно уїдати. В миг ока позбігали ся й другі пси, що спочивали десь в тїни, як би з цїкавости, що то їх проводир звітрив, та стали й собі уїдати. Але Джемс закликав їх веселим покликом мисливским і они збігли ся до свого молодого пана та незадовго повитали голосним гавканем малу громадку їздців, що показала ся край лїса і скоренько під'їздила до воріт, котрими входило ся до ферми.

Кук кинув ся чим скорше, виймати дручок, котрим засували ся ворота, але Джемс, що у себе дома набрав вже сміливости, крикнув лиш весело до него „Люк аут“ [3]) і в тій хвили підніс ся під ним жвавий коник на задні ночи та сьмілим скоком перескочив через ворота, що були певно на яких чотири стін високі. Сандер, що був також добрим їздцем і держав ся кріпко на сїдлї, не хотів, розуміе ся, оставати ся позаду за простим собі полїшуком, що виїхав був кусень дороги їм на стрічу, скочив і собі за его примі.ром через ворота. Коли оба тепер зіскочили з коний га побігли до воріт, щоби відсунути дручок, Аделя, під котрою коник виргав, не допустила до того, бо й она не хотїла дати ся завстидати мужчинам.

— Бачність, джентльмани! — крикнула она і розігнала ся конем та заким ще Місіс Дейтонова переляканa вспіла вимовити „Бій ся Бога, Аделе!“ і змогла зміркувати, що у сміло́ї дївчини на думцї, як тота вже й скочила конем не через низькі ворота, але таки на добру стопу висші частоколи. За хвильку станула она вже перед дверми хати і заким ще мужчини вспіли прийти їй на поміч, зіскочила з сїдла та підбігла східцями на поріг, де еї повитали панї Лявльова та Кукова жінка дуже сердечно, але й не без докорів за еї дійстно за надто сміливе скакане конем.

(Дальше буде)

[3]) Люк аут (loock out) = стережи ся, сокоти ся.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.